

MIRUNA AVRAM

**Noapte
cu aripi de
Lumină**

Cuprins

Prefață · Miruna și arhetipul luminii · 9

Primăvara a tot ce însemni · 13

Aprilie · 14

Aș uita · 15

În tristețea mea de om · 16

Mama · 17

Credință · 19

Tata · 20

Te aștept · 21

Poezia · 22

Distanță · 23

Declarație târzie · 24

Ea · 25

Roșu · 26

Te aștept · 27

Fluier viața · 28

Lumina deciziilor · 29

Numele din miezul sincerității · 30

Poezia dintre zboruri · 31

Căderea · 32

Dans · 33

Sânge albastru · 34

A mă naște fericit	· 35
Căutarea	· 36
Eul	· 37
Iubirea	· 38
Vis	· 39
Înălțare	· 40
Vară	· 41
Mercur	· 42
Decizie	· 43
Dimineața în care a rășărit lipsa	· 44
Alint	· 45
Vântul gândului	· 46
Necazul	· 47
Duminică	· 48
Decembrie	· 49
Iubito, nu-mi ajung	· 50
Din ploi	· 51
Uneori întrebări	· 52
Camera 8	· 53
Rugă	· 54
Te am	· 55
Creație	· 56
Omul rai	· 57
Părăsit în lună	· 58
Pierdere	· 59
Din dor	· 60

Un moment	· 61
Regăsire	· 62
Dezastru	· 63
Somn	· 64
Poveste	· 65
Iubirea	· 66
Asemănare	· 67
Noi	· 68
Scufundarea inimii	· 69
Ajutor	· 70
Armura fricilor	· 71
Grabă	· 72
Murind	· 73
Lumina mea	· 74
Ce îmi ești tu	· 75
Pântecul lacrimilor	· 76
Te aud	· 77
Declarație pentru cea din urmă bătaie a inimii tale	· 78
Teatru	· 79
Singurătatea-mi	· 80
Raze	· 81
Liber iar	· 82
Să mă întorc la tine	· 83
Nu aș fi	· 84

Primăvara a tot ce însemni

Mi s-a copt o primăvară,
În portret de roșu-aprins,
Și o viață aș privi-o,
Cum e ea, de neatins.

O aud în propriul sânge,
Se agită într-un cuget,
Cântă poezia-n trupuri,
Prefăcând-o într-un suflet.

Pașii mari din răsărit,
Își cern timpul să răsară,
Dintr-o floare-a vieții mele,
Mi s-a copt o primăvară.

Aprilie

Voi anestezia cuvintele,
Să nu simtă durere,
Atunci când voi renunța la ele,
Pentru a-ți spune în mod neomenesc
Că te iubesc,
Ca pe o zi de aprilie
Suspinață,
Sub lacrima ta de copil.

Aș uita

Aș uita complet de mine,
Între zborul tău de timp,
Și m-aș face un neom,
Să mă-ndrăgostesc din plin.

Mă trăiesc în glas nebun,
Chip de dor, încă te-aștept!
Aș uita complet de tine...
Dacă nu mi-ai bate-n piept...

În tristețea mea de om

Nasc ecoul înspre moarte,
Și din trupul său mormânt,
În tristețea mea de om,
Rămân prins într-un cuvânt

M-am îndurerat cu timpul,
Și sub chipul meu adânc,
Au pierit zilele-noapte
Între ceasuri ce se frâng
Trag de pietre, nu înfloresc!

Și alerg spre totdeauna,
Rămân singur, între ploi,
Ca să mă-nfrățesc cu luna.

M a m a

Muzica din Iocoane,
Liniștea din tot ce sunt.

Asemeni unei elegii a minunilor,
Așa sunt ochii ei,
Un vis întruchipat în om,
Cea mai femeie-ntre femei.
Prea luminoasă-n feluri multe,
Pe chip își poartă anii,
Ea e, în fapt, norocul meu,
Ea e atât de Dumnezeu!
Prin vene-i curg doar primăveri,
Și ochii îi sunt zbor de fluturi,
Atât de liberă în felul ei,
Când pașii săi sunt doar săruturi!
Câtă iubire m-a-nvățat,
Ea e parte din mine...
Atât de frumoasă este ea, încât,
Nu seamănă cu nimeni.

O umbră Sfântă-a vieții,

Atât de reală este ea,

În miezul dimineții.

Credință

Se ruga atât de mult,
la ochii ei...
încât,
inima i se făcu altar,
iar sângele său,
era o icoană
a dorului...

Tata

- Îngerul care plânge pentru mine,
Cu lacrima veșniciei -

Se vor ridica, tată,
Din neliniștea sângelui tău,
Toate iubirile pe care mi le-ai purtat.
Și nu va fi de ajuns,
Nici măcar o secundă din Infinit,
Să te privesc pe tine,
Pasul meu spre dreptate,
Și să îți înapoiez
Lacrimile cu care
Sufletul tău a plâns
Pentru sufletul meu.

Te aștept

Prin orașe se dărâmă
Pașii trecătorilor,
Încercând să dea de urmă,
Ploaia amintirilor.
Se agită printre fapte,
Și din ani în ani de-a rândul,
Zăbovesc iubiri înalte,
Care le consumă gândul.
Sunt captivi în propriul timp,
Trag speranțele din piept,
În orașul fără urmă,
Dărâmat, încă te-aștept...